

Fragment
Llum de febrer
Elisabeth Strout
Traducció d'Esther Tallada
Edicions de 1984

PART

Dos dies abans, l'Olive Kitteridge havia assistit el naixement d'una criatura. L'havia fet néixer al seient de darrere del seu cotxe, que tenia aparcat al trosset de gespa de davant de ca de la Marlene Bonney. La Marlene havia convocat la festa que se sol fer abans del part per celebrar l'arribada imminent del seu net, i l'Olive no havia volgut aparcar a la cua de tots els altres cotxes que feien filera en el camí de terra. Havia tingut por que algú altre aparqués darrere d'ella i llavors ella no pogués sortir; a l'Olive li agradava poder sortir. Així doncs, havia deixat el cotxe aparcat en el tros de gespa del davant de la casa, i encara sort, perquè aquella ximpleta —es deia Ashley i duia una cabellera rossa lluent i era amiga de la filla de la Marlene— es va posar de part, i l'Olive se'n va adonar abans que ningú altre. S'estaven totes assegudes al voltant de la sala d'estar en cadires plegables i va veure que l'Ashley, que seia al seu costat i que feia un panxot imponent, amb aquella samarreta vermella de punt que s'havia posat perquè se li marqués bé la panxa, s'aixecava i sortia de la sala, i llavors l'Olive ho va saber. Es va aixecar ella també i es va trobar la mossa a la cuina, repenjada a la pica, vinga repetir: «Ai, Mare de Déu. Ai ai ai, Mare de Déu», i l'Olive li va dir:

—Vas de part. I la ximple va i me li diu:

—Em sembla que sí. Però és que no surto de comptes fins a la setmana entrant. Tòtila que arriba a ser aquesta mossa. I poca-solta que va ser la festa prepart. L'Olive, que hi pensava bo i asseguda a la sala d'estar de casa seva, mirant al mar, encara ara no se sabia avenir de la gran estupidesa que havia sigut aquella festa prepart. Tan gran, que ho va dir en veu alta:

—Poca-solta, poca-solta, poca-solta. I llavors es va aixecar i se'n va anar cap a la cuina i es va asseure.

—Mare de Déu —va dir. Bo i asseguda, gronxava un peu amunt i avall. Aquell rellotge tan gros del seu marit difunt, en Henry, que duia al canell i que l'hi havia dut d'ençà que ell s'havia ferit ara feia quatre anys, marcava les quatre en punt.

—Entesos, doncs —va dir. Va agafar la jaqueta —era el mes de juny, però aquell dia feia fresca— i aquella seva bossa de mà negra tan grossa, i es va ficar al cotxe —que encara duia tot de nyapes fastigoses enganxades al seient de darrere de la ximpleta aquella, i això que l'Olive ho havia netejat tan bé com havia pogut—, i se'n va anar fins a ca la Libby, on es va comprar un entrepà de llagosta. Encabat es va arribar fins a Juniper Point i es va quedar asseguda al cotxe i es va menjar l'entrepà contemplant l'illot de Half-way Rock. No gaire lluny hi havia una camioneta aparcada amb un home a dintre, i l'Olive el va saludar amb la mà des de darrere la finestreta, però ell no li va respondre.

—A fer punyetes, home —va dir, i en aquell moment un trosset de llagosta li va caure a la jaqueta—. Au, fes-te repicar! —es va exclamar, perquè la maionesa ja li havia tacat la jaqueta (veia una llàntia fosca minúscula a la roba) i li faria malbé la peça si no aconseguia passar-la per una mica d'aigua calenta de seguida. Tot just l'estrenava, aquella jaqueta: se l'havia feta el dia abans, cosint les peces d'aquella roba embuatada d'espitals blanques i blaves amb la seva vella màquina de cosir, mirant que li quedés prou llarga perquè li tapés el paner. L'esverament se li va ficar al cos com un llamp. El de la camioneta parlava pel mòbil, i de cop va riure; l'Olive el va veure que tirava el cap enrere, i fins i tot les dents, li va veure, quan obria la boca per deixar anar la rialla. Aleshores va engegar la camioneta i va fer marxa

enrere, sense deixar de parlar pel mòbil, i l'Olive es va quedar tota sola amb la badia parada al davant, el sol espurnejant a l'aigua, els arbres de la mica d'illot fermes com soldats en formació; les roques eren molles, la marea baixava. Se sentia mastegar aquell entrepà, i llavors la va assaltar una solitud profunda.